2n Festival literari
Castell de Canyelles

Relat: El Pla B

Autor: Josepa Sopeña i Feu

Categoria: Català

Premi del certàmen:
obra de l'escultor i artista
Francesc Barceló

Ajuntament de Canyelles

Diputació Barcelona

EL PLA B

PSEUDÒNIM: **MARGARIDA BORRISSOL**

La llibreria de més renom i més alternativa de la ciutat és a punt de tancar les portes en honor de l'escriptora revelació de l'any. En qüestió de cinc minuts, totes les cadires permeses arran de l'aforament limitat estaran ocupades per persones àvides d'escoltar les anècdotes que l'autora s'avingui a compartir.

Se'n sap ben poc, del personatge en qüestió, tan sols que és una dona i que aquest és el primer premi que guanya. Ha estat ella mateixa qui ha triat aquest espai per fer la seva primera presentació postconfinament amb públic. Hem de recordar que la cerimònia d'entrega del premi es va haver de celebrar de forma virtual. Molt més austera que habitualment, no va donar tant joc a la premsa per esgarrapar declaracions extra. Pel que fa a l'editorial, ha declinat donar cap altra informació fins a hores d'ara .

En definitiva, estic del tot cofoia en percebre l'excitació, nerviosisme i curiositat que impregna l'ambient. A més, les vostres mirades no enganyen, no em cal veure el rictus de la boca amagat sota el morrió per endevinar les vostres emocions.

Com a experta, m'he hagut d'empassar innumerables sèries per perfeccionar la mirada que avui inauguro expressament per a vosaltres. Sí, aquesta és la presentació oficial en societat del meu nou jo literari. Ras i curt: soc un misteri, però vosaltres no ho sou per a mi. Espero no decebre-us

I quin espai tan emblemàtic, oi? A favor d'aquesta llibreria, he de dir que, un cop es va anunciar la guanyadora del premi, van fer mans i mànigues per posar-se en contacte amb mi i tancar la data. "Volem ser els primers en obrir-te les portes de casa nostra", van insistir amb fervor. Amb la seva connivència, vaig saltar-me la llarga llista d'espera i em vaig sentir com una membre de la reialesa que desconeix el significat de la paraula "cua." El que no recordaven, però, és que fa cosa de quatre anys, jo mateixa tancava l'esmentada llista —posició que no vaig aconseguir superar—. Coses de la vida..

Mirant enrere, no puc entendre la meva gosadia. Amb l'eufòria d'haver aconseguit autopublicar la primera novel·la, vaig creure que el meu projecte seria prou interessant per un establiment que es vantava de donar primeres oportunitats a promeses de la literatura alternativa —sí, ja ho sé, pecava d'innocent—. Però això és aigua passada, i no paga la pena llepar-se les ferides ni ser rancuniosa. Si no fos així, mai no hauria permès que el mateix personatge que em va relegar al darrer lloc de la

llista, ara em presenti com a escriptora revelació. Després dels esforços que hi he esmerçat, bé em mereixo entrar al món de les lletres per la porta gran.

Xit! Comença...

“Benvolguts i benvolgudes, és un gran honor ser l’escollit per presentar-vos en primícia la flamant guanyadora del premi *Rotesblut*, la senyoreta Margarida Borrissol (aplaudiments). Com ja deveu saber, aquest és el premi de novel·la negra més prestigiós de l’estat i el més ben dotat (però aquí no cal entrar-hi, encara..). Aquesta és la primera edició en que la guardonada és una dona. *Bla, bla, bla...”*

Que n’arribes a ser, de pagat de tu mateix! I no cal que m’ensabonis tant, que la gran majoria d’assistents tenen intenció de passar per caixa. A veure si encara m’hauré de penedir d’haver-te donat una segona oportunitat...

I quina diferència amb la primera presentació com a novel·lista novell.. Començant per la llibreria. Era de poble. Al Garraf. Els amfitrions van acollir-me amb els braços oberts des del primer minut. Malgrat ser petita —l’aforament venia marcat pels metres quadrats i no per cap pandèmia—, s’havien enginyat un sistema de moble amb prestatges i amb rodes que desplaçaven cap a una altra part de la botiga per poder-hi encabir les cadires necessàries. Ells mateixos es van encarregar de fer-me la publicitat, de manera que l’únic que vaig haver de fer és cercar algú que m’introduís —empresa difícil perquè la gran majoria d’humans tenen terror a parlar en públic—. Però ho vaig aconseguir i m’hi vaig sentir com si fos al menjador de casa.

El públic, però, era figues d’un altre paner —un mal pressentiment que em va acompanyar i es va fer realitat en les successives presentacions—. En tractar-se d’una novel·la amb una gens menyspreable càrrega eròtica, els somriures, rialletes, comentaris a cau d’orella i cops de colze amenitzaven la tertúlia alhora que competien amb preguntes de manual. Com ara la que feia referència a les llargues cames bronzejades i del tot suggeridores de la coberta:

—Són seves les cames de la portada? —havia de fer-me sentir adés, adés com si això fos el més rellevant de la novel·la. Com *dallonses* han de ser meves! No veieu que les tinc farcides de varices i són blanques com la llet! A més, no us heu adonat que jo no he sucumbit a la tirania de la depilació! Les de la portada són llises i rases! Tallava el tema amb un “són imatges d’arxiu”

Si sabéssiu de qui són ... us quedaríeu amb un pam de nas. No penso pas revelar que són les cames de la meva veïna, la Sasha. Una dona 10 —segons els paràmetres del patriarcat, d'aquelles que fan girar el cap de qualsevol mascle heterosexual—. A tocar dels 30, es paga els estudis en una universitat privada fent de prostituta d'alta volada al mateix barri on estudia. No trobeu que la vida és un cúmul de casualitats?

Amb l'ajuda inestimable del Photoshop —i un col·lega que el sap fer servir— vam esborrar-li el tatuatge d'una àncora al turmell —no s'adeia gens amb la descripció de la protagonista de la novel·la— i van quedar així de formoses i delicades.

Després d'obrir foc, no trigaven gaire a passar a la pregunta estrella: "És una novel·la autobiogràfica?" El primer que em passava pel cap era enviar-los a pastar fang, però em mossegava la llengua.

"T'identifiques amb la protagonista?" n'era una altra en la mateixa línia. Ja m'agradaria, ja, però d'això vosaltres no n'heu de fer res. Sempre la mateixa cançoneta, una i altra vegada. Diguem-ho clar i català: a una escriptora de novel·la negra, no li preguntaran mai si ha mort algú, ni amb quin tret del protagonista se sent més identificada. Tot i que, ben mirat, seria interessant. De ben segur que un bon grapat d'escriptores, davant la impossibilitat física de deslliurar-se d'indesitjables per sempre més, els pelen amb l'ajuda d'un processador de textos. Segons com, deuen teclejar amb més ràbia que mai...

Quin cinisme! Si admets la teva addicció per veure sèries truculentes, ningú no et jutja, tothom ho entén; fins i tot pots comentar qualsevol escena macabra mentre et cruspeixes una deliciosa ració de Tatin a l'espera de l'arribada del cambrer perquè prengui nota dels cafès; i no passa res. Ara bé, si admets que ets addicta a veure sèries o llegir obres amb un important component sexual, ja has begut oli: ets una obsessa sexual, és a dir, estàs malalta, i bé podries ser una nimfòmana sense diagnosticar.

Abans, però, de tirar pel dret i decidir autopublicar-me, havia iniciat l'odissea de trucar a la porta de diverses editorials. En entrar als seus webs, sovint em trobava amb missatges de l'estil: "queda temporalment tancada la recepció d'originals, quan tornem a obrir-la ho notificarem aquí mateix." L'esperada notificació no arribava mai. I en els

casos comptats en què aconseguia contactar amb algun representant, resultava que el meu projecte no encaixava en la seva línia editorial.

No em volien.

En un moment de desesperació, vaig aventurar-me a la recerca d'una agència literària. "En aquests moments, la nostra agència no està en recerca activa d'autors, degut al gran volum de la nostra llista de representats" o bé "des de 2XXX l'agència no accepta manuscrits ni propostes de representació. Gràcies."

Tampoc ho vaig encertar.

Per altra banda, feia temps que família i amics m'insistien en què canviés de temàtica, però jo m'hi resistia.

—Al mercat americà, la novel·la eroticoromàntica encapçala els llistats de vendes. Ven tant o més que la novel·la negra!—argumentava per defensar la meva posició amb un convenciment que començava a defallir.

—Què no ho veus? El sexe és una cosa de portes endins, aquí no hi estem acostumats, a comprar llibres amb aquesta temàtica, hi ha massa hipocresia —afirmava el meu millor amic que no coneixia el significat de la paraula cèlibe.

—Volem assassins en sèrie, violència, sang, crueltat, evisceracions, horror, etc.—afegia un que estava abonat al Festival de Cinema Fantàstic de Sitges.

I no l'erraven pas..

Amb tot, no vaig llençar la tovallola, sinó que vaig fer un últim intent presentant-me a un parell de premis de renom, dels que tenen una generosa dotació i que qualsevol escriptora mataria —sempre en sentit figurat— per esgarrapar. Tenia l'esperança que fent-ho sota pseudònim se centrarien en la qualitat de la meva obra i, finalment, m'atorgarien un dels premis que en permetés la publicació. Si fins i tot havia escrit un parlament d'acceptació del premi!

Un altre fracàs per la col·lecció.

Més endavant vaig saber que la majoria d'aquells grans premis que jo considerava "legals", no ho eren tant. En altres paraules, una no-ningú com jo no hauria entrat mai en cap travessa. Ho vaig deixar córrer i vaig passar al Pla B. De cap

de les maneres estava disposada a acceptar el paper de pària de la literatura que m'havien encolomat.

Abans d'embrutar-me les mans, vaig empassar-me tantes sèries de crims com el meu fetge va ser capaç de suportar. Al mateix temps, vaig aprofitar les hores de feina per escoltar tants audiollibres i podcasts del gènere com podia —alguns, basats en fets reals—. Per si no ho havia esmentat abans, em dedico a netejar grans edificis històrics. De nit. La foscor i la quietud són un bàlsam per a l'ànima i em permeten combinar feina i literatura o, si ho voleu, obligació i devoció. A més, les pedres, que n'han vist de tots colors, m'empoderen.

Bé, el cas és que una nit en què plegava de netejar el castell de Canyelles, em vaig encarar a la torre circular inserida al llenç de la muralla. Vaig pensar que si ella havia pogut resistir atacs múltiples i continuava sent el bastió d'Olèrdola, jo també em veuria amb cor de tirar endavant el meu projecte. Ja m'hi veia... Seria la versió mediterrània d'escriptora escandinava de novel·la negra. Si elles, amb aquells paisatges tan foscos i decrèpits, eren capaces de vendre llibres com a xurros, què no faria una autora il·luminada per la llum del Garraf?

El meu aprenentatge va començar fent realitat un somni de feia molts anys: la decapitació de nans de jardí. Sempre els havia considerat criatures odioses, un enaltiment del mal gust. En primer terme, em vaig plantejar atacar una de les nombroses catedrals del nanisme situades als vorals de carreteres catalanes de comarques costaneres. Per una banda, hauria estalviat temps i desplaçaments, per l'altra, hauria cridat massa l'atenció —cosa que no em convenia gens—. Les vaig descartar i vaig centrar-me en atacar les bèsties en cases particulars.

La tàctica a seguir era sempre la mateixa. De dia, passejava per urbanitzacions i fotografiava les meves víctimes per atacar-les amb un bat de beisbol comprat a Wallapop, mentre els seus propietaris feien el primer son. Jo mateixa m'atorgava doble puntuació si la víctima estava pintada —el súmmum de la vulgaritat—. De vegades, batia amb tanta força que, o bé arrencava els petits monstres de soca-rel o els esmicolava. No vaig tenir altre remei que perfeccionar el mètode fins aconseguir el cop de gràcia que els segués el cap amb el mínim d'enrenou. Em ve a la memòria una nit en el transcurs de la qual, gràcies a la fina oïda de la gossa de la casa, va anar de ben poc que no m'enxampessin; vaig haver de sortir a cremadent. Encara avui em

pregunto si no hagués estat més pràctic utilitzar un simple corró, d'aquells que totes tenim en un calaix de la cuina.

Aviat en vaig tenir el pap ple de tanta decapitació inhumana —vaig perdre el compte de quants jardins havia deixat orfes—. Sense cap mena de dubte, havia arribat l'hora de passar a una segona fase: amb éssers vius, ai las! No vaig necessitar gaire temps per triar quines serien les noves víctimes. A tocar de casa hi tinc un parc amb arbres infestats de cotorres vingudes de ves a saber on. Vaig trobar l'excusa ideal per deslliurar el veïnat d'aquell soroll fastigós que a tothora m'eriçava els pèls del cos. Aquest cop el mètode va ser radicalment diferent, no implicava cap mena de violència física. Simplement, els vaig deixar menjar enverinat. No va fallar. L'endemà el terra va aparèixer cobert d'una catifa verd cotorra.

He d'admetre que, després de l'èxit, vaig estar temptada de fer un gran favor a l'ajuntament de la ciutat, i contribuir a l'extermini —també amb boletes de pa farcides— de l'exèrcit blanc i gris que campa arreu deixant-ho tot empastifat. Però me'n vaig desdir, no volia posar en perill ni matar de l'ensurt cap avi o nena que s'hi atansés amb molt millors intencions que la meva. I, per descomptat, tampoc volia sacrificar cap animaló golafre d'aquells que s'empassen tot el que el seu olfacte considera comestible. Heu d'entendre que, com a bona samaritana, hi ha línies vermelles que no estic disposada a creuar.

El temps, com les cotorres i els coloms que van salvar la pell, vola; per tant, vaig haver d'entrar en la fase tres més aviat del que m'hauria agradat.

El meu referent a l'hora d'iniciar-me amb el bestiar domèstic va ser la padrina de casa. Aconseguir un pollastre viu va ser bufar i fer ampolles, només em va caldre anar a un mercat de pagès. Mentre regirava al bagul de la memòria, vaig tenir un flaix del tot inesperat: em vaig veure a mi mateixa, de ben petita, amb un pollet a les mans, suau i cridaner quan, de sobte, deixava de piular. No ho vaig fer pas expressament, se'm va escapar de les mans —mai més ben dit—. Ben al contrari, l'estratègia de la padrina sí que era estudiada: un braç amb una destral s'alçava amenaçador mentre l'altre subjugava el pobre pollastre damunt d'un piló de fusta. Tot seguit, un tall net, i el caparró rodolava per terra.

Reconec que la meva primera execució va ser un pèl desastrosa. En no tenir la convicció de la padrina ni la destral prou esmolada, el cap de l'animal va quedar mig penjant. Vaig necessitar un parell de cops més fins que vaig poder enllestir la feina. Finalment, vaig ser testimoni d'un fet inaudit. Després de fer un tall rodó, l'animal decapitat va sortir potes ajudeu-me i es va dedicar a donar voltes erràtiques pel pis fins que va caure desplomat. Quin mal tràngol que vaig passar! Sortosament, per necessitats del guió, no em va caldre arrencar-li les plomes —no tenia cap intenció de devorar-lo—.

Amb la pràctica adquirida, em vaig veure amb forces de passar a la fase quatre. I com no podia ser d'altra manera, la padrina també va ser la meva font d'inspiració.

De molt petita, havia presenciat com ella matava conills. Les pobres bèsties es devien escagarrinar de només sentir-la apropar-se. Un cop sec era tot el que necessitava. La cerimònia d'espellar-los era un xic més lenta. Ella, però, amb la flegma d'algú que no té dilemes morals —bé s'havia de menjar—, ho feia com si estigués pelant un plàtan. Fins i tot, rebia encàrrecs de les veïnes que no dubtava en dur a terme.

Amb aquest precedent ben viu, vaig entrar per primera vegada en una botiga d'animals de companyia, a comprar un conill —amb la secreta intenció d'escorxar-lo després—. La dependenta no podia entendre perquè volia comprar l'exemplar més vell i més barat que tingués:

—No en trobarà de conills vells, els hem de vendre jovenets, així els propietaris poden gaudir de la seva companyia durant més temps.

Companyia?; com havia arribat a la conclusió que m'havien de durar? És que els conills vells no tenen dret a una mort digna i ràpida? Com si tenir-los exposats en gàbies fos gaire ètic...

Com que no em vaig voler convertir en una infanticida, vaig marxar sense comprar cap cria. Llavors, vaig decidir provar sort a la meva carnisseria de confiança. Mentre la Conxi em tallava un entrecot de tres dits, vaig etzibar-li la pregunta:

—On et sembla que podria comprar un conill viu?

—Jo només te'n puc servir de morts, a punt per entaforar-los a la cassola. I per què el vols viu, si es pot saber?

—Coses meves...

— No veus que després l'hauràs de matar? —aquest era precisament el pla, però ella no n'havia de fer res—. Disculpa, però no t'hi veig amb un conill com a animal de companyia.. —jo tampoc, pensava—, però ja ho diuen, contra gustos.. Prova sort en alguna botiga d'aquelles que ara en diuen *pet shops.*

—Ja hi he estat, i aquells no m'agraden —això era ben cert—. No deus conèixer algun pagès o alguna granja que en venguin?

—A la granja no te'n vendran pas cap, però conec una pagesa que me'n ven quan en té excedent. Si vols, et passo el seu mòbil. Es diu Maria del Carme.

—Sí, si us plau —vaig suplicar; gairebé plorant d'alegria. No vaig trigar ni cinc minuts a trucar la pagesa. L'endemà, la Maria del Carme ja m'havia endossat un exemplar més mort que viu. El descans que li devia quedar..

Si n'arribo a ser de bleda! Guaiteu si no: tenia l'escenari preparat a l'estil padrina, quan em vaig veure incapaç de fotre-li el cop de pedra. Em vaig sentir moralment obligada a regalar-li vint-i-quatre hores de llibertat vigilada. Vaig deixar que la bestiola campés pel pis i defequés per tots els racons per última vegada. Ara bé, per no crear-li falses expectatives, no la vaig alimentar, tan sols li vaig deixar un bol amb aigua —tampoc era qüestió de deshidratar-la—.

I quina nit! No vaig poder aclucar l'ull. Només de pensar en el sacrifici, em venien ganes de tornar-li el conill a la Maria del Carme. Com que volia poder tornar a menjar plàtans sense veure un conill espellat, se'm va acudir utilitzar una mena de pal·liatiu. Sí, li xafaria el crani, però abans li donaria una pastilleta per adormir-la —no soc pas una malànima—.

Era obvi que les execucions amb sang i fetge no feien gens per mi; per això, em vaig plantejar participar de forma totalment altruista en una batuda de porcs senglars. Ja sé que quan dispares una arma amb intenció de matar, hi ha moltes possibilitats de provocar un vessament de sang, però com que es fa a distància és més impersonal —no cal pas anar a comprovar si l'has encertat; d'això se'n pot encarregar un altre—. Vaig entrar a Google a la recerca de societats de caçadors.

Aviat em vaig adonar que havia obviat un punt de màxima importància: no tenia llicència d'armes —imprescindible per formar part d'una societat de caçadors—.

Ben mirat, potser em van fer un favor. Tenint en compte que les úniques escopetes que havia disparat fins a la data eren les de la fira, no les tenia totes... No em podia arriscar a errar el tret i matar algun company de cacera, els remordiments no m'haurien deixat viure. A més, això hauria suposat la fi, sense pal·liatius, de la meva carrera literària. Amb tot, necessitava practicar més si volia passar a la següent fase amb un mínim de garanties.

En una de les meves visites a un temple de la testosterona, i amb l'objectiu de proveir-me d'eines de botxí, vaig ensopegar amb una caixera d'allò més malcarada. Comptat i debatut, no era pas el primer cop que me les havia d'heure amb un espècimen similar. A sang calenta, hauria estrenat allà mateix la destral que em disposava a pagar. Em vaig contenir. A sang freda, vaig concloure que l'operació hauria estat massa complicada i m'hauria fet córrer massa riscos. A més, no encaixava en un projecte a curt termini.

Durant aquest impàs, vaig tornar a buscar inspiració en els meus referents literaris. I la hi vaig trobar!

Res d'armes de foc, res d'armes blanques; necessitava anar amb peus de plom i precisava quelcom més sofisticat, que no cridés l'atenció ni provoqués cap terrabastall. Aleshores, em va venir al cap aquell personatge de novel·la que fa servir una discreta sarbatana per cometre l'assassinat perfecte. Ja només em calia trobar el primer reu...

Un cop descartades les caixeres malcarades, vaig sospesar la possibilitat de fer la pell a uns quants conductors de furgoneta, per ser més exacta, blanca amb o sense logotip. Què us he de dir? Per mi, estan al mateix nivell que les cotorres i els coloms. M'estressen, i de quina manera! Però vaig reflexionar. No volia que la meva obra estigués tacada de set de venjança. Tot i que la societat en sortiria francament beneficiada, jo només em proposava ajudar els infeliços que són incapaços de fer el pas malgrat desitjar-ho vivament. Resulta que aquests kamikazes no tenen cap neguit existencial, el que tenen són instints assassins. Fet i fotut, hauria estat massa enrevessat.

Llavors vaig considerar que de la mateixa manera que m'havia empescat una forma de matar un conill senil per posar fi a una vida sense cap expectativa, em calia

cercar un perfil humà semblant. De seguida vaig desestimar l'opció més fàcil: aplicar l'eutanàsia a avis i àvies en residències. Després d'haver sobreviscut als estralls d'una pandèmia, qui era jo per privar-los d'una tarda de bingo o dels exercicis de gimnàstica matinal o de les sessions de rondalles? No em va semblar el col·lectiu adequat.

Per una banda, em calia seleccionar les ànimes més deleroses per pujar al cel, per l'altra, el factor determinant a l'hora d'encapçalar la llista era l'edat. Com més grans, més aviat els faria una visita i els deslliuraria de la pesada llosa que feia temps que suportaven. En sentir una notícia sobre l'envelliment excessiu dels pastors de l'església i la necessitat de reactivar el relleu generacional, vaig saber quins serien els afortunats.

Amb un mapa de les diòcesis catalanes a la mà, vaig posar-me a ordir el pla definitiu —per raons personals vaig excloure les parròquies del Garraf—. Precisava que els capellans fossin de la vella escola, d'abans del Concili, vaja, aquells que encara duen sotana i fan servir el confessionari per perdonar les ànimes amb màcules. Vaig encerclar les parròquies que tenien un mossèn que havia excedit de llarg l'edat de jubilació. No us penso explicar pas com vaig aconseguir aquesta informació —això morirà amb mi—, només us puc dir que va ser una treball de formiguetes.

Abans, però, de passar a l'acció, feia sempre una inspecció ocular als confessionaris. La idea era fer-me un plànol mental de l'escenari on aviat actuaria. Calia que disposessin de cortina per donar-nos més intimitat. El tema de la reixa que ens separava era més dificultós. Vaig haver de tornar al temple de la testosterona per comprar un reixat el més semblant possible al dels confessionaris per poder practicar a casa. En cap moment em vaig plantejar establir un nombre màxim d'alliberaments, aniria fent sobre la marxa en funció de les necessitats de l'argument; tampoc era qüestió aixecar sospites i encara menys col·lapsar les portes del cel o del purgatori.

Abans de començar a fer ruta pel principat, vaig haver d'invertir en complements per disfressar-me. Perruques rosses, morenes, amb rínxols, llises, ulleres de sol m'ajudaven a esdevenir una nova persona per a cada ocasió. L'objectiu primordial era no ser reconeguda, per això em vaig convertir en la versió femenina d' Arsène Lupin —però sense robar absolutament res, el meu codi ètic no m'ho permet—.

He de reconèixer que amb el primer objectiu em va tremolar el pols, la sarbatana amenaçava en errar el blanc —s'ha d'entendre que no és el mateix disparar a globus inflats que a individus—. Una suor freda em va xopar la roba i vaig ser a punt de sortir a cuitacorrents, però amb un parell d'inspiracions vaig aconseguir asserenar-me. El pobre home devia estar mig endormiscat i ni es va adonar de la punxadeta que el va abatre. Tot just va haver-me donat l'absolució, va expirar el seu últim alè.

Amb les següents víctimes, ja hi tenia la mà trencada. Res de dubtes i tremolors. Fiu! I tot seguit, patapam!

"La versemblança amb què la Margarida narra els crims del protagonista posa la pell de gallina. Gosaria dir que supera amb escreix la millor escriptora escandinava del gènere —i això són paraules majors!—, amb el valor afegit que li atorga aquesta atmosfera mediterrània única que ens embolcalla. Com a humil expert us puc ben assegurar que no la trobareu mai en cap novel·la de latituds nòrdiques. A més, el lector té tothora la sensació que l'assassí l'està espiant per convertir-lo en la seva propera víctima. És esgarrifador! Ara que, si em permeteu dir-ho, i sense ànims d'aixafar-vos la guitarra, el més sorprenent és el final. *Bla, bla, bla.*"

No tindràs pas pebrots de demanar-me si és una novel·la autobiogràfica. Ja pots pujar-hi de peus, ja.. No hi ha ni una sola coma que no ho sigui, amb l'excepció del sexe del protagonista, és clar —una llicència per no aixecar sospites—. Fins i tot el "sorprenent" final ho és, si no, ara mateix estaria entre reixes en lloc de seure al teu costat.

Sí, estimat públic, gràcies a l'excel·lent acollida de la novel·la crec que podré viure dels drets d'autoria durant uns quants anys, segurament fins a la jubilació. A més, no fa gaire m'han confirmat que l'editorial ja té emparaulats els drets d'explotació del llibre amb una companyia americana per convertir-lo en una miniserie.

Tanmateix, si sorgís qualsevol imprevist, estic oberta a escriure una seqüela amb el mateix protagonista i, això sí, noves víctimes: llibreters que caguen marbre. No tinc cap dubte que l'argument seria escruixidor. També es consideraria literatura alternativa, oi?

Ajuntament de Canyelles